

Tisztelt Szimpózium!

Nagy örömmre szolgál, hogy a Hungarológiai Tanács nevében is köszönhetem a szimpóziumot, és én is szólhatok néhány szót Gragger Róbertől, de főleg a hungarológiáról. Az elmúlt években visszakapcsoltunk ahhoz a hagyományhoz, amelyet Gragger képviselt abban az értelemben is, hogy nem egyszerűen nyelvészet és irodalomtörténet volt a tárgya az általa kezdeményezett hungarológiának, hanem minden olyan ismeret, amely Magyarországot, a magyar kultúrát érintette, és külföldi bemutatását formába öntötte. Ez önmagában, gondolom, a fogalomnak olyan bővítése, amellyel a jövőben is egyet kell értenünk, még akkor is, ha tudom, hogy némelyek ellenzik azt. Az Ungarische Jahrbücher világosan bizonyította, hogy tudományos eredményeket is lehet felmutatni e megközelítéssel, hiszen itt tulajdonképpen az interdiszciplinaritás érvényesítéséről van szó. A következő időszak feladata lesz, hogy ne csak egyedül Gragger emlékét idézzük, hanem a hungarológia történetét feldolgozzák, feldolgozzuk, levonjunk bizonyos tanulságokat a múltból, és megpróbáljuk ezek fényében a mai helyzetnek megfelelően meghatározni, mit lehet és mit kell tenni a hungarológia továbbfejlesztése érdekében.

Kárpáti Pált külön szeretném üdvözölni és reményemet kifejezni, hogy a berlini Humboldt Egyetemen a magyar tanszék vissza tud térni a graggeri hagyományhoz, és az egyesült Németországban valami különlegeset fog képviselni a hungarológia-oktatás és -kutatás szempontjából. Azt hiszem, hogy a berlini hungarológiai szeminárium és az ottani hungarológusok egyik sajátossága éppen az lehet, hogy folytassa a fordítói tevékenységet. Úgy vélem, hogy a volt NDK-ban sok olyan fordító működött, akiknek a munkájára most már az egyesült Németország kiadói is támaszkodhatnak. Nagy kár lenne a magyar irodalom megismertetése szempontjából, hogyha ezt a kontinuitást nem lehetne biztosítani.

Ezzel a néhány szóval kívántam köszönteni a szemináriumot és kívánok jó tudományos eszmecserét.

Köpeczi Béla